Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sandhedens Kjendetegn.

(Fra „the Western Standard.")

Dersom Menneskene skulde dømme den Lære, som er bekjendt under Navnet „Mormonisme," efter det Rygte, der er udspredt saavel om dens Forkyndere som Bekjendere, vilde de aldrig være tilbøielige til i mindste Maade at lytte til den. Hvem har nogensinde hørt, at der findes nogen Sidste-Dages Hellig, om hvilken man ikke har havt noget Ondt at sige? Vi have endnu aldrig truffet paa nogen Saadan, saavidt vi vide. For dem, der ere ubekjendte med „Mormonismens" (det er Sandhedens) Virkninger paa Menneskets Sind, kan dette synes besynderligt; men dersom saadanne Individer vilde give Agt paa de Følger, som ledsage dens Prædiken, vilde de blive overbeviste om, at det er aldeles umuligt at finde et eneste Menneske, som bekjender sig til denne Lære, uden at man vil paadutte ham en eller anden Feil. Denne Besynderlighed er ikke indskrænket til dem alene, der have antaget „Mormonismens" Læresætninger, men den udstrækkes til Enhver, som viser den mindste Tilbøielighed til at undersøge dem. Naar Nogen begynder en Undersøgelse af dette Slags, begynder han ogsaa paa samme Tid at prøve Styrken og Beskaffenheden af sine Venners og Paarørendes Kjærlighed, og det i en langt større Grad, end han kunde det ved hvilketsomhelst andet Middel. Uagtet han hidindtil kan have været almindelig agtet og elsket samt anseet som et Mønster paa Oprigtighed og Retskaffenhed, saa vil han dog snart erfare, at alle hans forrige gode Gjerninger og Dyder ville blive forglemte, dersom han vedbliver i sit Forsæt at undersøge og adlyde „Mormonismen." Han vil blive skyet af sine Paarørende, latterliggjort af sine Venner og kaldet en Daare af dem, som kan have hørt, hvad han agter at gjøre, og naar det bliver fuldkommen bekjendt, at han har antaget denne Lære og er bleven en Sidste-Dages Hellig, vil han af den store Mængde blive betragtet som en Fredløs og som En, der har forspildt alle de Rettigheder

og Privilegier, hvilke hans Medborgere nyde, og han havde Ret til, inden Forandringen foregik hos ham med Hensyn til hans Tro. Dette vilde være altfor besynderligt at troe, dersom det ikke var godtgjort ved Beviser. Alligevel er dette Noget, som enhver Sidste-Dages Hellig har erfaret, og Enhver, der vil prøve, hvad Virkning det har paa hans Omgivelser at forsvare „Mormoismen," vil blive nødt til at indrømme, at dette er Tilfældet.

Disse Følelser have ikke været indskrænkede til de Sidste-Dages Hellige som Individer alene, men have været udstrakte til det hele Samfund, indtil Menneskene næsten have overtalt sig til at troe, at de beviste dem en særdeles stor Naade ved at tillade dem at have en Tilværelse paa Jorden. En Uvedkommende, der hører de cirkulerende Rygter om de Sidste-Dages Hellige, kunde ledes til at antage, at denne Modfølelse og dette Had først ere opstaaede efterat Læren om Polygami er bleven publiceret som en Deel af vor Tro. Dette Lærdomspunkt bliver omtalt med en saadan hykkelsk Afsky, medens der kun lidet tales om de øvrige Grundsætninger af vor Tro, saa at den tilfældige Iagttager let kunde ledes til at tænke, at dette var det Eneste, som opvakte Forfølgelse og Modstand, og at der kun vilde være meget Faa, som modstode „Mormonismen," dersom ikke dette Punkt udgjorde en Deel af vor Lære. Men dette er langtfra ikke Tilfældet. Der er ikke større Modstand mod „Mormonismen" idag, nu da Polygami er optaget som en af dens Lærdomspunkter, end der var for nogle faa Aar siden, da Polygami var ubekjendt. Vi troede og fremsatte Grundsætninger, der dengang mødte ligesaa megen Modstand, som „Polygami" gjør nu. Ny Aabenbaring, Engles Sendelse og de mirakuløse Gaver og Kræfter, som fulgte Evangeliet, opvakte dengang en ligesaa bitter Modstand, som det omtalte Lærdomspunkt gjør nu, og de, der da antoge og forsvarede hine Læresætninger, fordi de saae, at de vare overeensstemmende med de hellige Skrifter, bleve ligesaa meget latterliggjorte og forfulgte, som de Hellige blive det i vore Dage.

Omendskjøndt vore Fjenders Angreb tilsyneladende have været rettede mod et Par Hovedpunkter i vor Tro, og uagtet disse ere blevne mere gjennemheglede end de øvrige for at ophidse Menneskene mod os, saa vilde der dog alligevel være Nok tilbage til at opvække Modstand og bringe Menneskene til at fordømme os, om end disse Punkter bleve tagne bort. Sandheden har altid mødt Verdens Modstand og har været utaalelig for den, thi det er Sandheden, som opvækker Modsigelse, og „Mormonismen" er Sandhed. Den var ligesaa sand for sex og tyve Aar siden, som den er idag, og følgelig maatte den da opvække ligesaa megen Forbittrelse hos dem, der ere blottede for al Kjærlighed til den, som nu. Der er derfor al Sandsynlighed for, at naar engang i Tiden saadanne Grundsætninger bringes for Lyset, som endnu ikke ere aabenbarede, ville disse ligesaa meget opvække Menneskenes Modstand og Had, som det er Tilfældet nu i vore Dage, eller som det var i Begyndelsen. Sandhedens Modstandere gjorde da Alt, hvad der stod i deres Magt, for at hindre dens videre Udbredelse, ligesom de nu gjøre det samme, og vi vente, at de altid ville vedblive dermed, saalænge der findes nogen af dem tilbage paa Jorden. Vi vente, at den altid vil møde en vis Modstand og blive hadet, saalænge der findes et eneste Menneske paa Jorden, som ikke vil annamme den af Kjærlighed til den. Flere have sagt os, at dersom det ikke var for vor Tro paa Polygami, vilde de blive Sidste-Dages Hellige. De

andre Læresætninger kunde de ikke have Noget imod, da de vare fornuftige og overeensstemmende med Bibelen, men Polygami var Noget, de ikke kunde taale. Saadanne bedrage sig selv. Polygami er i Virkeligheden ikke det, der opvækker denne Modstand. Dersom dette Lærdomspunkt ikke var blevet aabenbaret, vilde der have været noget Andet, som vilde have været ligesaa forkastelig for dem, og de vilde alligevel have havt Noget at undskylde sig med, fordi de ikke annammede Sandheden. Endskjøndt det for Nærværende kan synes at være utænkeligt, saa forvente vi dog, at der ikke vil hengaae ret lang Tid, inden Mange af dem, som nu ansee Polygami for noget Urimeligt, vil betragte den med Velvillie i Sammenligning med andre Læresætninger, der i dens Sted ville blive Anstødsstene for dem, som ikke ere oprigtige af Hjertet, og derfor heller ikke villige til at følge den Fremgangsmaade, Herren har anviist, hvorved de kunde erholde Kundskab om hans Evangelium. Vi behøve kun at overveie det Forbigangne for at overbevise os om dette.

Da Jesus var her paa Jorden, gav han sine Disciple visse Kjendetegn, ved hvilke de kunde forstaae, at de vare velsignede og antagne af ham. Disse Tegn vare, at Menneskene skulde hade dem, udstøde dem fra deres Samfund og troe, at de gjorde Gud en Tjeneste ved at slaae dem ihjel. Dette var de Kjendetegn, som skulde følge Sandhedens Aabenbarelse og dens Forkyndelse ved Herrens Tjenere. Saalænge den menneskelige Natur er den samme, og Satan har Magt over Menneskenes Hjerter, kunne vi være forvissede om, at disse Kjendetegn ville følge Sandhedens Aabenbarelse iblandt dem, hvorimod dette aldrig vil blive Tilfældet med dem, for hvilke ikke Sandheden er bleven aabenbaret. Men for at Guds Folk skal kunne have disse Kjendetegn, er det nødvendigt, at Sandhedens Grundsætninger fremdeles skulle aabenbares, og disse ville stedse være af en saadan Beskaffenhed, at de ville komme i en saa stor Modsætning til Menneskenes Fordomme, at de derved ville bringes til at troe, at hvilkensomhelst, der ihjelslaaer dem, som troe, forkynde og udøve disse Lærdomspunkter, viser Gud en Dyrkelse dermed. Hvad kan altsaa Verden vente af de Sidste-Dages Hellige, og hvad kan disse og de, der troe deres Lærdomme, vente sig af Verden? Dersom det er os tilladt at fælde nogen Dom i saa Henseende, kan Verden vente, at de herskende Begreber, Følelser og Fordomme ville blive hæftigt rystede formedelst den Lære, som prædikes og udøves af de Sidste-Dages Hellige, og denne Rystelse vil ikke foraarsages ved Polygami alene, men formedelst andre Læresætninger og Befalinger, som ville blive aabenbarede fra Tid til anden, og hvilke ville være i en saa stærk Modsætning til deres Yndlingsbegreber, at de ville opvække Had og Attraa til at udstøde de Hellige fra deres Samfund. Vi ville spørge: Dersom dette ikke skulde blive Tilfældet, paa hvilken Maade vilde da denne Modstand opstaae, der vil bringe Menneskene til at ansee Mord som et Middel til at tjene Gud?

De Sidste-Dages Hellige kunne være temmelig visse paa at blive Gjenstand for Verdens Forfølgelse, Had og Mordlyst, saafremt de forblive trofaste i at følge og adlyde Sandheden. Dette kunne de gjøre sikker Regning paa, og hvis det ikke skeer, have de al Grund til at troe, at de ikke leve efter Jesu Christi Evangelium. De, der undersøge Sandheden, ville snart komme til at erfare det samme. Dersom de vedblive med deres Undersøgelser og adlyde Evangeliet, vil det ikke vare længe, inden de ville forstaae Meningen af disse Jesu Ord: „I skulle ikke mene, at jeg

er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd. Thi jeg er kommen for at tvisliggjøre et Menneske imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod hendes Mands Moder. Og en Mands Huusfolk skulle være hans Fjender." (Math. 10, 34—36.) Han gav dem ogsaa tilkjende, at den, som elskede sit eget Liv, kunde ikke være hans Discipel. Dette var de Kjendetegn, som **Jesus** sagde, skulde følge med deres Lydighed og Fastholden ved hans Evangelium, og hans Disciple i de sidste Dage have erfaret det samme. Lad det derfor ikke synes underligt for Nogen, at de Sidste-Dages Hellige blive bagtalte, hadede og udstødte fra deres Medmenneskers Samfund, eller at de blive ihjelslagne af dem, som indbilde sig, at de vise Gud en Dyrkelse ved en saadan Handling. Ei heller skulde det forekomme Nogen underligt, om Bladredaktører og Andre skulde sige, at dette Folk bør udryddes af Jorden, idet de foregive, at dets Tilværelse er en Skjændsel for Menneskeheden. Heller ikke skulde den, der undersøger Sandheden, lade sig afskrække derfra, om Nogen, som forhen havde smigret ham med, at han nærede et særdeles Venskab til ham, skulde blive hans Fjende; thi alt dette hører til de Kjendetegn, som stedse følge Sandheden, og hvilke ere en Støtte for den, som undersøger samme, erindrende Frelserens Ord: „I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld." (Math. 10, 22.)

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 57.)

Vi ville nu forlade vort Emne om den patriarkalske Regjeringsform og henvende vor Opmærksomhed paa Evangeliet, med hvilket den staaer i en nøie Forbindelse, og vi ville bestræbe os for at vise, at den er grundet paa dette.

Vi ville finde, at her er en herlig Skjønhed og Kraft i hine Livets Grundsætninger, naar de betragtes i Forbindelse med Overbeviisningen om Menneskeslægtens evige Tilværelse og Fremadskriden.

For det Første ville vi sige med Hensyn til Evangeliets Ordinancer, at de alle have Hentydning til det høie Kald, hvortil vi ere bestemte, og dersom vi stride fremad, vil Overbeviisningen herom kalde alle vore Evner til Virksomhed eller lære os den Orden, som er nødvendig for celestiale Væsener.

Saaledes blev Daab til Syndernes Forladelse formedelst Nedsænkelse eller Begravelse i Vandet indstiftet for Saadanne, der havde fattet et alvorligt Forsæt at ville gjøre det Gode, som et Middel til at indprænte i Sindet, at det er nødvendigt for vort eget Væsens og vore Omgivelsers fortsatte Tilværelse og Lyksalighed at begrave det gamle Menneske og opstaae til et nyt Liv. De hellige Væsener, som sagde i Begyndelsen: „Lader os skabe Mennesket i vort Billede," ere Ophav til denne Ordinance som et Mid-

del, ved hvilket vi kunne vise Lydighed og Ærbødighed mod det store Overhoved, medens den paa samme Tid tillige vil bidrage til at indprænte rene og ædle Folelser og sande Grundsætninger i Sjælen, uden hvilke vi ikke muligviis kunne lægge nogen Grundvold til en evig Fremadskriden i Overeensstemmelse med den, som finder Sted i de bedre Verdener, hvor Sandhed og Retfærdighed hersker triumpherende.

Haandspaalæggelse blev ligeledes indstiftet som en hellig Handling, ved hvilken de himmelske Væsener vedkjende sig og høitideligt indlade dem i deres Samfund, der onske at drikke af Livets Kilde — Saadanne, som frivilligen have forpligtet sig til at indprænte Sandhed og Retfærdighed hos deres Medmennesker, og hvilke saaledes berede Veien for hans Herredømme, til hvis Magt ikke alene Spiren er nedlagt hos os, men ogsaa til hans Retfærdighed, Hellighed og Godhed — samt til den Viisdom, der udstraaler fra hans altseende Øie.

En Kirke blev organiseret med Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, eller Mænd bleve opreiste med Magt og Myndighed til at handle i vor himmelske Faders Sted og til at undervise Menneskene om Beskaffenheden af den Regjeringsorden, han har indstiftet. Denne Kirkes Organisation er den storst mulige Tilnærmelse til det himmelske Monster, en hellig og faderlig Regjering, som nærværende Omstændigheder tillade, nemlig Præstedømmets forskjellige Ordener og Grader. Disse Embedsmænd ere nodvendige, indtil „det Fuldkomne kommer," eller indtil det oprindelige og evige System bliver fuldkommen indført. Naar de have udført deres store Mission, skal (som Paulus siger) det, der er i Stykkeviis, afskaffes.

Hvad de enkelte Grundsætninger, som henhøre til Evangeliet, angaae, saa ere disse i og for sig selv sande, gode og skjønne, og bevirke meget Godt, endog i de af Menneskene indstiftede Samfund, saadanne som dem, der have existeret i de sidste fem eller sex tusinde Aar, i hvilket Tidsrum der ikke har været nogen af Gud indstiftet Regjeringsform, undtagen blandt gamle Israel; men Menneskene have i det Hele taget været et Rov for ærgjærrige Magtranere, som paa nogen Maade kunde tilrane sig Herredømmet enten ved List eller Magt. De enkelte Læresætninger af Evangeliet have gjort deres Nytte endog i saadanne Stater, men de vilde bevirke tusindende Gange mere Godt, naar Guds Rige med dets mangfoldige Forgreninger faaer Herredømmet paa Jorden.

Retfærdighed, Reenhed og Oprigtighed, ligesom Alt, hvad der er godt, er os foreskrevet, fordi disse Egenskaber ere skikkede til at indgyde en evigvarende Tillid i Menneskets Sjæl, ligesom de ogsaa ere Grundvolden til al Orden og Skjønhed. Uden disse Egenskaber kunde ingen Kundskab, Videnskab eller Kunst sammenknytte Menneskeslægten, eller noget himmelsk Samfund blive oprettet. Paa Grund af Menneskeslægtens — og følgelig ogsaa af Samfundsordenens evige Tilværelse med dens mangfoldige Forbindelser, bliver der lært Mennesket, at medmindre disse Grundsætninger faae Herredømmet i Sjælen, kan det ikke faae nogen Plads i Himmeriges Rige; thi dette vil vedblive at bestaae formedelst den Harmoni og Overeensstemmelse, som hersker mellem alle dets forskjellige Dele. Naar vi betragte Guds Rige i det Lys, i hvilket de hellige Skrifter paa flere Steder fremstiller det, nemlig som et Samfund af evige Væsener paa Jorden, hvilke vilde faae Brug for hine Egenskaber for at frembringe denne Harmoni, hvor sandt forekommer da dette os ikke! Den herlige Sædelære,

som Jesus bragte for Lyset, bliver derved til Virkelighed i det daglige Liv og er den sande Grundvold til Menneskeslægtens tilkommende Himmel.

Saaledes er det med Hensyn til Barmhjertighed, Medlidenhed, Godgjørenhed og Kjærlighed: disse Egenskaber sammenknytte Hjerte til Hjerte. De give dem, der ere i Besiddelse af et saadant Sindelag, Ret til at gjøre Krav paa Barmhjertighed, Medlidenhed, Godgjørenhed og Kjærlighed af Alle, som omgive dem. Dersom vi skulde omgaaes evige Væsener uden at nære de samme Følelser, som de have, vilde det ikke gavne os meget; men naar vi betragte Menneskene som evige Væsener, der ere bestemte til at færdes evindelig iblandt deres Medmennesker, fremtræde disse Sandheder som Indflydelsens og Magtens Grundprinciper, hvis Antagelse bringer Velsignelse, men hvis Forkastelse bringer Forbandelse over Mennesket, som i sidstnævnte Fald afskjærer sig den Barmhjertighed, Hjælp og Medfølelse, som ellers vilde blevet det tildeelt af de Væsener, iblandt hvilke det vil have en evig Tilværelse. Disse Sandheder forekomme dem, der troe paa Menneskeslægtens evige Tilværelse, som kostelige Perler — som Nøgler til Ophøielse og en evigvarende Magt, og de prise Gud, fordi de have Haab om at komme til at nyde disse Velsignelser.

Dersom dette er Tilfældet med Menneskene i Almindelighed, forsaavidt de troe paa vor evige Tilværelse, hvormeget mere maa da ikke dette gjøre sig gjældende hos dem, der ere beseglede ifølge Betingelserne for den evige Familieorden, som vi have bestrevet!

Da Manden og Faderen veed, at dersom han nogensinde skal kunne opnaae en tilkommende Herlighed, Magt og Herredømme, maa han søge at vinde disse Velsignelser ved at erhverve sin Hustrues og sine Børns Agtelse, Tillid og Kjærlighed, formedelst sin Trofasthed i at holde Evangeliets Bud og udøve Sanddruhed, Barmhjertighed, Retfærdighed, Godgjørenhed og Venlighed som de Egenskaber, ved hvilke han vil drage sine Omgivelser til sig; og, da han af Erfaring veed, at den sande Glæde og Tilfredshed i Familielivet kun kan opnaaes paa denne Maade, anspores han derved til at bestræbe sig for at leve saaledes, at han kan opnaae den størst mulige Fuldkommenhed. Paa denne Maade er han henviist til at arbeide med sig selv, og hvis han vil opnaae den Salighed, hvortil han er bestemt, er han ligesom tvungen til at udvikle de guddommelige Egenskaber, til hvilke Spiren er nedlagt i hans Sjæl. Dette er den eneste Maade, paa hvilken han kan haabe at vinde Agtelse, Tillid og Kjærlighed, samt opnaae den evige Herlighed.

Børn, formedelst Lyset af disse Sandhedsprinciper, forstaae, at de alene kunne opnaae Maalet for deres Bestemmelse paa samme Maade som Forældrene, at naar de engang selv blive Fædre og Mødre, kunne de aldrig kræve Lydighed af Andre, hvis de ikke selv have lært at underkaste sig deres Forældres og Foresattes Villie. De see derfor, at Lydighed, Føielighed, Hjælpsomhed og Kjærlighed ere de eneste Midler, ved hvilke de kunne skride fremad til Fuldkommenhed og opnaae den Herlighed, som er forjættet de Trofaste.

Da Manden og Hustruen formedelst Kundskaben om det evige Liv vide, at deres Skilsmisse ved Døden kun er kort, behøve de ikke at frygte for at elske hinanden for meget eller at deres gjensidige Kjærlighed skulde være til Skade for deres tilkommende Salighed og Ophøielse. De nære en indbyrdes Hengivenhed for hinanden, og det en saadan, som de, der leve i en bestandig Frygt for, at Døden engang for evig skal gjøre en Ende paa

deres Forening, ikke kunne kjende Noget til. Ethvert Medlem af en troende Familie forstaaer at sætte Priis paa det andet, vidende, at Tilværelsen vilde være blottet for al Lyksalighed, dersom man skulde nyde den adskilt fra dem, der ere blevne os kjære og dyrebare. Visheden om det evige Liv styrker de Baand, som sammenknytte de enkelte Medlemmer af Familien, forøger den indbyrdes Kjærlighed og drager dem alle hen til deres Overhoved.

En saadan Families Anskuelser om Evigheden maa derfor nødvendigviis lede dens Medlemmer til at beflitte sig paa at udøve de Dyder, som Evangeliet indprænter, saafremt de ville faae Deel i den tilkommende Herlighed. Ingen kan have en saadan indbyrdes Kjærlighed, som disse — Ingen kan indsee Nødvendigheden af Oprigtighed og Sanddruhed, som de, fordi de betragte alle deres Forbindelser som evige. De uendelige Velsignelser, der ere det Godes uadskillelige Følger, fremstilles for deres Oine lig de Grene, der udspringe fra et frugtbart Træ, medens Følgerne af det Onde for dem er en ligefrem Tilintetgjørelse af alle deres skjønneste Forhaabninger, en Skranke for deres evige Fremadskriden og et uerstatteligt Tab af Alt, hvad der er skjønt, stort og herligt.

Hvem kan see Skjønheden og Nødvendigheden af at holde Ægtepagten ukrænket, undtagen de, der troe paa og forstaae Kjønnenes evige Forening? Hvo kan see dette saaledes, som de kunne, der vide, at Lyksalighed, gjensidig Tillid og Glæde i Familiekredsen samt en bestandig Udøven af Sjælens ædlere Følelser i dette Liv, vil vedvare gjennem en uendelig Evighed, i hvilken de ville nyde Frugterne af deres ædle Bestræbelser herneden, da al Bitterhed, Vrede, Kummer og Sorg for evig vil være fjernet fra dem? Hvo kan i den Grad see Størrelsen og de frygtelige Følger af den Brøde at forføre den uerfarne og uskyldige Qvinde, som de, der forstaae, at dette er en Krænkelse mod de evige Love for Kjønnenes Forening til Livenes evige Fortsættelse, et Brud paa den Almægtiges Anordning og en Ødelæggelse af den Grundvold, der er lagt til en evig Salighed og et evigt Liv? Hvo kan negte, at Evangeliets Love om Kydskhed og Reenhed, saaledes som de prædikes i „Mormonismen," — jo ere ophøiede og guddommelige Sandheder, som ere nødvendige for at Menneskene skulle kunne opnaae den evige Salighed?

Hvo kan negte, at jo Sandhedens Værd forhøies ved Tanken om Menneskeslægtens evige Tilværelse? Den er just afpasset for saadanne Væsener, som vi ere, og dette er et særdeles Kjendetegn for dem, der føle Trang til den. Sandheden af de herlige Grundsætningers uendelige Værd, hvilke ere blevne fremsatte af Jesus og Andre, sees først da i deres hele Værd og Storhed, naar vi betragte Mennesket som et evigt Væsen. Kun ved at betragte „Mormonismen" i dette Lys kunne vi see Sandheden af Jesu Ord, at hvo, som ikke bygger sit Huus paa Klippen eller grunder sit Haab om Salighed paa Lydighed til hans Evangelium, vil komme til at see sin Bygning omstyrtet af Vandløbene.

Idet vi i Korthed sammenfatte Indholdet af dette Capitel, ville vi for det Første sige, at „Mormonismen" underretter os om, at Gud tilligemed Menneskene ogsaa sendte en saadan Rettesnor til Jorden, som var skikket til at tilfredsstille alle deres aandelige Fornødenheder, istedetfor at han, som man almindelig antager, overlod dem til sig selv uden den mindste Kundskab om ham og hans Villie. Men de afvege fra den Plan, Gud havde givet dem, og de sidste sex tusinde Aars Begi-

heder ere slaaende Beviser herpaa. Paa ethvert Blad af Verdenshistorien fremstilles der Scener af Despotisme, Magttilranelse, fremblomstrende og forfaldende Monarkier og Republiker samt Laster og Vederstyggeligheder af ethvert Slags — og Blodsudgydelse, indtil Diet med Veemod maa vende sig bort derfra, — og al denne Forvirring og alle disse Rædselsscener have fundet Sted næsten uden nogen Afbrydelse. „Mormonismen" udfolder den Almægtiges Banner og fremstiller ham som den, der lægger saadanne Planer, som ere nødvendige til at fremme hans Hensigter. Den fremstiller ham som en kjærlig Fader, medens al den Forvirring og Elendighed, der findes i Verden, tilskrives Menneskenes Ufuldkommenheder og Daarskaber, eller med andre Ord: Han aabenbarer sine himmelske Anordninger for os, hvilke aande af en Guds Viisdom.

„Mormonismen" fremstiller dernæst Evangeliet for os, ikke som en midlertidig Foranstaltning, der blot var anvendelig i denne vor Tilværelse, men som et evigt System, der har existeret og vil vedblive at existere gjennem al Evighed, og hvilket bærer Præget af dets guddommelige Ophav.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Afholdte Conferencer.

Det er os kjært at kunne meddele de Hellige, at vi den 7de og 8de October afholdt en Conference for Lolland-Falsters Distrikt, hvor Ældsterne Peter Hansen, Fred. Andersen, Anders Larsen og O. H. Berg vare tilstede. Rapporterne for nævnte Distrikt vare gode, idet de Hellige bestræbte sig for at opfylde deres Pligter efter den Kundskab de havde; og mange Fremmede lyttede til de Ældstes Vidnesbyrd.

Som en Fortsættelse af Dernes Conference afholdtes der Møde i Odense den 21de og 22de October, hvor de førnævnte Brødre tilligemed Jens Hansen vare tilstede. Ogsaa her viste sig Følgerne af Brødrenes trofaste Arbeide, og det glædede os at bevidne de Helliges Enighed i at opholde og fremme Guds Værk, som uagtet al Modstand og de forkeerte Begreber, vore Medmennesker nære om det, arbeider sig frem.

I Stockholm mødte vi til Conference den 28de og 29de October, og havde ogsaa der i Selskab med Ældsterne Sprague, Felt, Sharp, G. Ohlsson, M. Cederstrøm samt Brødre fra forskjellige Egne Anledning til at bevidne den Fremgang, som Evangeliet nyder i de forskjellige Egne af Stockholms og Norrlands Conferencer. Paa Grund af den vidtudstrakte Mark i den svenske Mission er det vanskeligt at besætte de forskjellige Pladse med de nødvendige Arbeidere, men dersom de nuværende Ældster gjøre sin Pligt, vil Herren opreise Redskaber, der ere skikkede for Arbeidet i Viingaarden.

For Norrkøpings og det mellemske Sverrigs Vedkommende bivaanede vi en

Conference den 4de og 5te November i Selskab med Ældsterne G. Ohlsson og C. F. Rundqvist. Vi fandt Conferencen i en særdeles god Orden og havde en behagelig og opbyggelig Sammenkomst med de Hellige saavel i Norrkøping som i Linkøping. Ikke faa Fremmede overværede vore Forsamlinger, og vi følte taknemmelige til Herren, som ved sine Tjenere, valgte ud af Folkets Midte, saaledes som i gamle Dage, fremmede sit store og forunderlige Arbeide at forkynde Evangeliet og forsamle sine Børn og berede dem for Messiæ anden og herlige Tilkommelse. Vort Hjerte slog af Fryd ved Tanken om de mange oprigtige Sjæle, som have annammet Evangeliet, og vort Ønske er, at de Mange, som troe samme, maatte faae Mod af Herren til at bryde med aandelig Babylon og bekjende Christi Navn samt fremme hans Sag paa Jorden.

Raad til de Hellige.

Vi ville opmuntre de Ældste og de Hellige til fremdeles at leve saaledes, at de sætte et godt Exempel for vore Medmennesker, og skaanende deres Traditioner ikke bebreide dem den Religion, de ere oplærte i, men henvise dem til de hellige Skrifter, at de selv kunne sammenligne; ligeledes bør de Hellige ogsaa for at skaane Menneskene i deres religiøse Traditioner afholde sig fra Dands og andre larmende Forlystelser, som kunne skade deres Indflydelse og afskrække Saadanne fra at undersøge Sandheden, som endnu troe, at et helligt og gudfrygtigt Liv er uforeneligt med nævnte Forlystelser.

For at kunne fremme Herrens Gjerning, udsprede Evangeliet og indsamle Israel, er det nødvendigt for de Hellige, eller for ethvert Medlem af Kirken, at betale deres Tiende og Offringer, saa at de kunne have Lod og Deel med i den praktiske Udførelse af Guds Riges Opbyggelse og deres Navne findes i Tiendelisterne, som aarligen opsendes til Zion. Vi lægge denne Sag paa de Helliges Sind til alvorlig Overveielse og Opfyldelse, thi Gud fordrer Gjerninger forenet med Tro, dersom vi skulle vente Velsignelser fra hans Haand; derfor paalægge vi det arbeidende Præstedømme at have Tilsyn med Opfyldelsen af disse Raad og holde et nøiagtigt Regnskab over de timelige Midler.

Beskikkelser.

Den 22de October blev i Mødet i Odense Ældste P. Hansen foreslaaet og opholdt som Præsident over Ørnes Conference istedetfor Ældste O. H. Berg, der blev beskikket som omreisende Ældste i Norge.

Den 29de October blev i Mødet i Stockholm den nordlige Deel af Sverrig organiseret under Navn af Norrlands Conference, og Ældste L. P. Edholm beskikket til at præsidere over samme.

Correspondance.

England.

Liverpool, den 25de October 1865.

Præsident Widerborg.
Kjære Broder!

Deres kjærkomne Skrivelse af 27de September har jeg rigtig modtaget, og jeg vil nu benytte Leiligheden til at besvare samme. Min Tid er meget optagen med Forretninger her paa Contoiret, og desuden bliver jeg anmodet om at besøge Conferencerne i de forskjellige Dele af Landet. Det glædede mig meget at faae høre saa gode Efterretninger fra Deres Deel af Herrens Viingaard; thi det er meget opmuntrende i denne Tid, der er saa rig paa sørgelige Tidender, at erfare, at der endnu ere Nogle, som have tilstrækkeligt Mod til at kjæmpe mod Satans og hans Redskabers Modstand, og til at komme frem og adlyde Evangeliet. Herren har sit Øie henvendt paa den skandinaviske Mission, og han vil velsigne Dem og enhver af sine Tjenere, der arbeide for hans Værk i hine Lande. Endnu ville mange oprigtige Sjæle fra Skandinavien blive indsamlede, hvilke ville blive en Hæder for Guds Rige. Lad Brødrene fra Zion aflægge et godt Vidnesbyrd for deres Paarørende og Landsmænd. Paamind dem om, at Gud har anbetroet dem Omsorgen for mange Sjæles Frelse, og at han engang vil kalde dem til Regnskab. Siig dem, at de maae vogte sig for Fjendens Fristelser, at de holde sig rene og ubesmittede af Verden, bevare Ydmyghed og ere aarvaagne i Bønnen. Da ville Herrens Engle ledsage dem, og hans Aand bringe det Vidnesbyrd til de Oprigtige af Hjertet, at de ere hans trofaste Tjenere, som ere værdige til at have det hellige Præstedømme, og de skulle blive kaldte Frelsere paa Zions Bjerg.

Brødrene paa denne Side af Kanalen gjøre det Bedste, de kunne, under nærværende Omstændigheder. Der er Meget at kjæmpe med iblandt dette Folk, som taler det samme Sprog, som vi, paa Grund af, at Sandhedens Fjender søge at bringe Løgne af ethvert Slags i Omløb. Men selv dette viser de Oprigtige, at de Sandheder, vi forkynde, ere fra Himmelen, thi ellers vilde Satan ikke være saa ængstelig for at tilintetgjøre dem.

Skriv mig snart til og giv mig al den Underretning, De kan, om Tilstanden i Deres Misson.

Min Familie og Brødrene paa Contoiret befinde sig vel og sende Deres Hilsen til Dem og Deres Medarbeidere.

Modtag ligeledes min kjærlige Hilsen, og maa Herren velsigne Dem tilligemed Brødrene og alle de Hellige, er min Bøn.

Deres Broder i Evangeliet.

Brigham Young, jun.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 62.)

Følgende Punkter, der vare blevne fremsatte, vedtoges:

For det Første. Vi ansee Justitscommitteens Indstilling for at være uconstitutionel og saadan, at den tilintetgjør et frit Folks Rettigheder og maa nødvendigviis møde Misbilligelse hos Enhver, som hylder og understøtter en god Regjeringsform og republikanske Ideer.

For det Andet. Committeen siger i sin Indstilling, at Ansøgningen overdriver Beretningen om vore Undertrykkere, skjøndt den paa samme Tid tilstaaer, at den ikke har' undersøgt, om de Kjendsgjerninger, som ere fremsatte i vort Andragende, ere sandfærdige eller ikke.

For det Tredie. Vor Ansøgning overdriver ikke vore Undertykkeres Færd, eftersom Alt, hvad der er fremsat i den, er godtgjort ved tilforladelige Vidnesbyrd, og derfor ansee vi Committeens Indberetning, hvad dette angaaer for falsk og uværdig.

For det Fjerde. Den Deel af Indstillingen, der henviser os til Staten Missouris Ædelmodighed for at faae Opreisning, ansee vi for en stor Fornærmelse mod sund Fornuft, vor Dømmekraft og Indsigt, eftersom talrige, med Ed bekræftede Vidnesbyrd, som vare fremlagte for Committeen, bevise, at vi ikke kunne komme ind i Staten Missouri uden at handle imod Gouvernørens Udryddelses-Ordre, hvorved vi selvfølgelig vilde have udsat vort Liv for Fare.

For det Femte. Efterat vi gjentagne Gange forgjæves havde henvendt os til Authoriteterne i Staten Missouri for at faae Opreisning, haabede vi, at de Forenede Staters Congres vilde lade os vederfares fuld Retfærdighed, og i denne Tanke vilde vi oppebie dens Afgjørelse.

For det Sjette. Gouvernør Boggs Udryddelsesordre er et ligefremt Brud paa de Forenede Staters og Staten Missouris Constitution, og det at Committeen vægrede sig ved at undersøge det Forhold, som Embedsmændene og Andre i Missouri have udviist, og at man vendte døve Øren til Skriget af Enkers, Faderløses og Uskyldiges Blod, ansee vi for det samme, som om man havde hjulpet denne Morderbande, hvis Udaad er optegnet i Himmelen, og vil nedkalde en fortørnet Guds retfærdige Straffedomme over sig.

For det Syvende. Denne Forsamling aflægger sin hjerteligste Tak til Borgerne i Staten Illinois for den Venlighed, Gavmildhed og Ædelmodighed, som de have udviist imod os. Ligeledes anholde vi om deres og enhver Fædrelandsvens lovlige Bistand for at faae Opreisning for de Forurettelser, som ere blevne os tilføiede.

For det Ottende: Denne Forsamling aflægger sin Taksigelse til Congresmedlemmerne fra Illinois for den Frimodighed, Kjækhed, Ædelmodighed og Uafhængighed, som de have lagt for Dagen ved at fremstille vor Sag for Nationen midt under alle de falske Angivelser og al den Forhaanelse og Bespottelse, som vi vare Gjenstand for midt i vore Lidelser.

For det Niende. Forsamlingen aflægger sin Tak til Gouvernørerne Carlin i Illinois og Lucas i Iowa Territorium for den Medfølelse, Bistand og Beskyttelse, som de have ydet os. Tillige aflægger den sin Tak til enhver anden af vore hæderlige Medborgere, der have staaet

os bi i vore Bestræbelser for at faae Opreisning.

For det Tiende. Denne Forsamling aflægger sin Tak til Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Elias Higbee, der som Kirkens valgte Befuldmægtigede have været i Staden Washington for at fremstille vore Lidelser for Nationens Authoriteter — den Virksomhed og Rastløshed, som de have lagt for Dagen under Udførelsen af det dem overdragne Hverv. Til Gunst for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt paa Jorden anmodes de om fremdeles at bestræbe sig for at skaffe et lidende Folk Opreisning for den Skade og de Fornærmelser, der ere blevne det tilføiet, og hvis alt Haab om at faae denne skulde være forgjæves, indstille vi vor Sag for Herrens Domstol, idet vi troe, at den store Jehovah, som regjerer Nationernes Skjæbne og ikke lader en Spurv falde til Jorden ubemærket, ganske vist vil give os en fuld Opreisning for den Uret, der er os tilføiet, og inden lang Tid lade vore Modstandere vederfares en retfærdig Gjengjældelse.

Efter Forslag blev det besluttet, at Justitscommitteens Indstilling tilligemed foranstaaende Resolutioner indrykkes i Aviserne i Quincy.

Ifølge Forslag besluttedes, at der bestikkes en Committee af Tre til at undersøge deres Anbefalinger, som ønske at ordineres til Præstedømmet og til at ordinere dem, de ansee værdige dertil, samt at Ældsterne Bent, Wood og Hyde vælges til denne Committee.

Endvidere blev der vedtaget ifølge Forslag, at Forsamlingen tilkjendegiver sin Tilfredshed med Præsidentskabet i Henseende til Salget af Stadens Eiendomme osv., og at det opfordres til at vedblive i dets Virksomhed.

Foreslaaet og vedtaget at slutte Forsamlingen til om een Time.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelsen.

Efterat der var afsungen en Sang, fremstod Præsidenten og oplæste det tredie Capitel af Johannes Evangelium, hvorefter der afholdtes Bøn af Ældste Erastus Snow.

Præsidenten holdt et Foredrag over flere Punkter, som indeholdes i det oplæste Capitel, i Særdeleshed i det tredie og fjerde Vers, idet han forklarede det ved en skjøn og træffende Lignelse og ligesom kastede en Lysstrøm over det foreliggende Emne. Han talte dernæst til de Ældste angaaende deres Mission og raadede dem, der gik ud i Verden for at prædike Evangeliet, at de skulde forsyne deres Familier med Livets Nødvendigheder, inden de forlode dem, og at de skulde fremsætte Læren om Indsamlingen, saaledes som den er fremstillet i de hellige Skrifter. Han sagde, at det havde været Viisdom, om de Fleste i Kirken havde holdt sig paa denne Side af Floden, saa at de kunde have lagt en Grundvold paa dette Sted, men at det nu var de Helliges Privilegium at optage Land i Iowa, eller hvorsomhelst Aanden maatte lede dem hen. Han ønskede ikke at faae politisk Indflydelse, men at de Hellige skulde benytte deres Valgret efter deres bedste Overbeviisning.

Han sagde, at siden Ældste Hyde var bleven bestikket til at besøge Jøderne, havde det hvilet paa hans Sind, at det vilde være godt for Ældste John E. Page at ledsage ham paa hans Mission. Det blev besluttet, at Ældste John E. Page bestikkes til at ledsage Ældste Orson Hyde, og at der gives ham de nødvendige Kreditiver.

Da en stor Deel af Tiden i Conferencen var bleven optaget med at afgjøre Klager, der vare fremkomne mod enkelte Medlemmer, og disse Sager kunde været blevne afgjorte i de forskjellige Grene, blev

der vedtaget, at saadanne Sager i Fremtiden ikke skulde fremlægges i Conferencerne.

Der fremlagdes Beretning fra Ordinations-Committeen om, at den havde ordineret een og tredive Individer til Ældster i Kirken, og at dette var udført under Alphens Giffords og Stephen Perrys Hænder. Denne Rapport blev vedtagen af Conferencen.

F. G. Williams fremstillede sig paa Forhøiningen og bad ydmygeligen om Tilgivelse for sin Opførsel samt udtrykte sin Beslutning at ville gjøre Guds Villie i Fremtiden. Hans Sag blev fremstillet for Conferencen af Præsident Hyrum Smith, og det blev eenstemmigt vedtaget, at F. G. Williams optages i Fælleskab i Kirken.

Der berettedes, at halvfjerdsindstyve Individer vare blevne døbte under Conferencen, og at henimod halvtredsindstyve vare blevne optagne i de Halvfjerdsindsdtyves Qvorum.

Præsident Hyrum Smith foreslog at slutte Conferencen. Efterat Præsidenten havde gjort nogle faa Bemærkninger, sluttedes Conferencen med Velsignelse af Præsidentskabet — indtil første Fredag i næstkommende October Maaned.

Joseph Smith, jun.,
Præsident.

Præsident Young med Selskab tog med Jernbanen til Ældste Richards i Preston; da de ankom derhen, havde de ikke en eneste Skilling tilbage.

Torsdag.

Staden Washington, den
9de April 1840.

Dommer Elias Higbee!

Min kjære Herre! Da jeg nu har en gunstig Leilighed til at faae Bud med Dommer Snow fra Quinci, sender jeg Dem herved to Qvitteringer til Hr. E. J. Phillips, Kasserer for Staten Illinois's Bankafdeling i Quincy — den ene for 50 og den anden for 90 Dollars, der tilsammen udgjør 140 Dollars. Naar det er Dem beleiligt at betale, ville De have den Godhed at sende Pengene til Hr. Phillips, som er anmodet om at modtage dem og benytte dem til at indløse et af de Dokumenter, hvilke jeg har udstedt til denne Bank.

Jeg har for nogle Dage siden modtaget Brev fra Hr. Rigdon. Det var bragt paa Postcontoiret i Philadelphia, men skrevet i New Jersey. Hans Helbred forbedres gradviis, men langsomt, og han troer, han vil begive sig paa Hjemveien noget hen i Mai Maaned. Han ønskede at faae en liden Pengesum, 40 Dollars, som er indsat i en Bank hersteds for en Herre i Buffalo i Staten New York, hvilket Beløb jeg har sendt ham efter hans Anviisning og Anmodning. Jeg har ogsaa skrevet ham til, at dersom han behøvede Mere, kunde han lade mig vide det, og jeg vilde med Fornøielse være ham til Tjeneste. De behøver altsaa ikke at bekymre Dem i denne Henseende.

Der har ikke tildraget sig noget Nyt, siden De forlod os, med Undtagelse af, at en af Senatorerne fra Connecticut, Hr. Thaddæus Betts, døde igaar. Hans Begravelse har fundet Sted idag, hvorfor Senatet ikke har været samlet. Forslaget til Cumberlandveien er ogsaa faldet igjennem i Senatet med 22 Stemmer mod 20; en eneste Stemme fra Majoriteten vilde have reddet Forslaget derved, at Stemmerne vilde være blevet lige. Vicepræsidenten var meget ængstlig for at faae de Fleste til at stemme til Gunst for Sagen. Hr. Clay fra Kentucky holdt en Tale imod Forslaget og stemte imod det. Grundy fra Tennessee, Wright fra New York, og Buchanan fra Pensylvanien, tre af Demokraternes Ledere i Senatet, stemte for det. Der vare kun syv iblandt Whiggerne, og tretten iblandt Demokraterne,

som stemte for det. Jeg troer, Congressen vil blive opløst den første eller anden Mandag i Juni.

Jeg har modtaget et Andragende tilligemed vedlagte Dokumenter fra Hr. Rigdon om at faae en anden Postmester i Commerce — og et ved Ed bekræftet Vidnesbyrd fra Dr. Galland, hvilke Papirer jeg har forelagt for vedkommende Departement. Saasnart jeg faaer Svar, skal jeg underrette Dem derom. Glem ikke at faae sendt the „Times“ og „Seasons“ til mig. Hils Joseph Smith fra mig, og modtag De selv min kjærligste Hilsen.

Deres osv.

Richard M. Young.

The „Times and Seasons“ for denne Maaned giver os Udsigt til, at der i Nauvoo vil blive udgivet et Ugeblad under Navn af „The News.“

Til Alle, som denne Skrivelse maatte komme til, frembære vi vor kjærlige Hilsen.

Det være vitterligt, at da vi som bestikkede Embedsmænd i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige vare forsamlede i Conference i Nauvoo i Hancock County i Staten Missouri den 6te April 1840, toge vi en vigtig Sag under Overveielse — en Sag, paa hvilken de hedenske Nationers Skjæbne paa hele Jorden beroer. Vi ere komne til denne Slutning paa Grund af Tidernes Tegn og hvad der er blevet udtalt formedelst Guds Orakler. Den jødiske Nation har i et langt Tidsrum været adspredt allevegne iblandt Hedningerne, og efter vor Overbeviisning er Tiden til Begyndelsen af deres Indsamling til det Hellige Land allerede kommen, fordi dette adspredte og forfulgte Folk ere henkastede iblandt Hedningerne som et Tegn for dem om Messiæ andet Komme og de jordiske Rigers og Regjeringers Omstyrtelse formedelst den Almægtiges Arm, idet han vil lade Hungersnød og Pestilents udbrede sig ligesom Frost og Sne om Vintereen — samt vil sende Krig over Nationerne, saa at det ene Folk vil gribe til Sværd mod det andet, og Menneskene komme til at bade sig i hverandres Blod.

Efter vor Overbeviisning er det af den største Vigtighed, at Jødernes nærværende Anskuelser og Foretagender blive undersøgte og fremlagte for det amerikanske Folk til dets Overveielse, Gavn og Belærelse.

(Fortsættes.)

Ældste Thomas Taylor begav sig paa Veien fra Saltsøstaden den 4de October for at møde Emigranterne. Han underrettede os om, førend han afreiste, at Præsident Young havde paalagt Biskop Hunter at sørge for, at der blev udsendt 40 Vogne med fire Heste for hver med Proviant til Emigranterne og for at hjælpe dem at komme ind i Dalen, da Aarstiden var saa vidt fremskreden. Dette er et Foretagende, som i høi Grad vil glæde dem, der faae Hjælpen, og vil være til stor Velsignelse for dem, der yde den. Vi ere ogsaa glade for at kunne omtale dette Beviis paa Ældste Taylors Menneskekjærlighed og Nidkjærhed. Maa Herren velsigne ham.

Nyheder.

Sverrig. Qvægsygen i Sverrig. Fra Kalmar skrives til Aftonbladet, at en ondartet Qvægsygdom er udbrudt paa 2 Steder i Omegnen. Sygdommen skal have megen Lighed med Qvægpesten i England og skal findes paa flere Steder i Sverrig. De angrebne Dyr leve sjelden mere end to eller tre Døgn.

Tydskland. Angaaende Choleraen meddeles fra Werdau (i Sachsen), at den der hidtil har angrebet ikke færre end 577 Personer, hvoraf 161 ere døde. Man har begyndt at afspærre Staden og dens Distrikter mod den preussiske Grændse, og det ventes, at Afspærringen snart vil blive fuldstændig.

England. Qvægpesten har udbredt sig til 47 Grevskaber, og den vedbliver at udbrede sig mere og mere, ligesom Offrenes Antal forøges med hver Uge. Der er ialt forekommet 17,673 Sygdomstilfælde; rigelig 15,000 Dyr ere døde. Dette er imidlertid kun 1/2 pCt. af Englands og Skotlands Qvægbesætning.

Frankrig. Ifølge offentliggjorte detaillerede Tabeller har Choleraen i Løbet af October Maaned bortrevet 4,020 Mennesker i Paris.

Italien. Choleraen er i stadigt Tiltagende i Neapel. Kong Victor Emanuel er bleven modtagen med stor Begeistring i denne Stad. Efter Keiser Napoleons Exempel har han besøgt Cholerahospitalerne og forvisset sig om, at Sygepleien var god og omhyggelig.

Tyrkiet. I Jerusalem er Choleraen udbrudt med stor Heftighed. Der skrives derfra under 28de October: Stadens Befolkning (tidligere circa 30,000) er nedsunken til 9,000 Mennesker; man regner daglig c. 80 Dødstilfælde af Cholera. Den tyrkiske Gouvernør er flygtet til Jaffa; Forbryderne i Fængslerne ere slupne løse og plyndre og myrde ustraffede omkring i Landet.

Ostindien. Choleraen har viist sig i Ostindien blandt de engelske Tropper.

China. Der berettes om en voldsom Orkan i de chinesiske Farvande. Flere engelske og amerikanske Skibe, deriblandt 3 store Dampere, ere totalt forliste.

Amerika. Globe meddeler nærmere Efterretninger fra Jamaica. Oprøret udbrød den 15de Octbr. i Morant Bay, hvor Negerne omringede de Hvide, der vare samlede paa Raadhuset, stak Ild paa Bygningen, dræbte en Baron van Ketelholt, en Præst og mange Andre paa den grusomste Maade. Senere ere alle engelske og sorte Tropper rykkede i Marken mod Oprørerne; de indfødte Tropper have for størstedelen viist sig paalidelige. I Kingston vare som Følge af Oprøret alle Forretninger standsede. 200 Rebeller skulle være skudte. Ifølge de seneste Efterretninger skal Opstanden være dæmpet.

Australien. Paa Nyseeland har der fundet en Træfning Sted mellem de Indfødte og Kolonialtropperne, i hvilken der tilføiedes de første et Nederlag.

Blandinger.

Gjennemsigtige Huse. Et amerikansk Blad beretter, at man i Nærheden af Surprice Valley (Nevada) har opdaget betydelige Leier af Gips, som er

fuldstændig krystallisk og saa gjennemsigtig som rene Iisblokke. Denne Masse lader sig bryde i regelmæssige firkantede Stykker, som uden videre Bearbeidelse kunne anvendes til Bygningsmateriale. Man har paatænkt at bygge Huse af dette Materiale, hvilke ville glimre som sande Krystalpaladser i det Smaa, og i hvilke man ikke vil behøve at sætte Vinduer, da Lyset vil trænge ind fra alle Sider gjennem Murene. Derimod maa man indvendig bedække alle de Steder med Forhæng, hvor man ikke vil have, at Publikum skal kunne see frit ind.

Ildebrandene i London. Af Ildebrande i London har der i 1864 været 83 flere end i 1863 og 646 flere end Gjennemsnitsantallet for de sidste 31 Aar. Chefen for Hovedstadens Brandvæsen, Kapt. Shaw, bemærker i den Anledning i sin officielle Indberetning, at Ildebrandene ere tiltagne uforholdsmæssigt i Forhold til Forøgelsen af Bygninger og Indbyggere. I de sidste 22 Aar ere Londons Bygninger blevne forøgede med 47 pCt. og Indbyggernes Antal med 55 pCt., men Ildebrandene ere tiltagne med 100 pCt. Londons første Brandkorps, den saakaldte Ildbrigade, der i de sidste Aar er bleven en Deel bedre organiseret, har i 1864 været virksom ved 1487 Ildebrande. Antallet af mindre Ildebrande i London, i Anledning af hvilke Brandvæsenet ikke er blevet allarmeret, anslaaes af Kapt. Shaw til 10,000. Han advarer Publikum mod altfor megen Tillid til de saakaldte brandfaste Bygninger, og bemærker, at Steen som Bygningsmateriale maa betragtes som alt Andet end ildfast; tvertimod giver Steen (Sandsteen og Granit) hurtigere end noget andet Bygningsmateriale efter for Heden, og navnlig hurtigere end Træ; Stenen er sprød, udvider sig hurtigere i Heden og springer; det bør efter Kapt. Shaws Mening derfor ikke være nogen Forpligtelse at anvende Steen ved Bygningen af Trapper.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Posteontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.